

College voor Zorgverzekeringen
T.a.v. mevrouw C.V. Roos
Postbus 320
1110 AH DIEMEN

Per mail verzonden

Oosterhout, 4 maart 2014

Kenmerk: CM-0403141

Betreft: Consultatie “*wie de kosten van de verhuizing van cliënten naar een andere locatie of instelling moet betalen*”

Geachte mevrouw Roos,

Met dank voor het verlengen van de reactietijd maakt BTN hierbij graag van de gelegenheid gebruik om ons standpunt met betrekking tot de kosten van een gedwongen verhuizing kenbaar te maken.

Allereerst staat voorop dat de cliënt zeker niet benadeeld mag worden waar het gaat om een gedwongen verhuizing van het verzorgingshuis naar een andere woonomgeving. Het kan hierbij gaan om de verhuizing naar een ander verzorgingshuis, een woon/zorgcomplex of een reguliere woning. In alle gevallen wordt de cliënt hierbij genoodzaakt kosten te maken voor de verhuizing en de stoffering. Met uitzondering van de verhuizing naar een ander verzorgingshuis wordt de cliënt ook genoodzaakt om te investeren in apparatuur en inventaris vanwege het weer zelfstandig gaan wonen (denk aan wasmachine, koelkast, keukeninventaris etc.).

U stelt in uw schrijven dat zorgorganisaties vanwege de extramuralisering van de ZZP's 1,2 en 3 de keuze hebben om locaties al dan niet te sluiten en dat daarom, anders dan bij renovatie en/of vervangende nieuwbouw, geen aanspraak kan worden gemaakt op de “vergoeding van inrichtingskosten bij gedwongen verhuizing” conform beleidsregel CA-300-527. Dit standpunt delen wij om twee redenen niet:

- Het sluiten van locaties en het verplicht laten verhuizen van bewoners is voor zorgorganisaties geen kwestie van een keuze in de zin van bedrijfsmatig ondernemerschap en het afstemmen van het aanbod op de vraag maar een noodzaak als gevolg van een ingrijpende wijziging van overheidsbeleid welke redelijkerwijs niet qua omvang en tijdspad kon worden voorzien. Zorgorganisaties hebben hier als zodanig ook in hun lange termijn huisvestingsbeleid niet in voldoende mate kunnen anticiperen.
- Anderzijds is het renoveren of het vervangend nieuwbouw plegen juist wel een keuze van de zorgorganisatie waarin binnen het lange termijn huisvestingsbeleid wel op is geanticipeerd.

Het bevreemdt ons dan ook dat met beleidsregel CA-300-527 juist wel wordt voorzien in een regeling voor de cliënt voor kosten bij gedwongen verhuizing in een situatie waarbij de zorgorganisatie een daadwerkelijke keuze heeft en kan anticiperen en in de situatie die nu voor ligt juist niet.

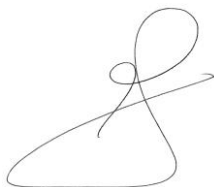
Ten aanzien van uw stelling dat de bedoelde kosten frictiekosten zijn en dat de vergoeding van dergelijke kosten niet uit de AWBZ (WLZ) bekostigd kunnen worden maar uit andere middelen willen wij het volgende opmerken:

- Reguliere intramurale verzorgingshuizen zijn volledig AWBZ –gefinancierd, ook al kunnen frictiekosten niet als geormerkte kosten worden gedeclareerd dan moeten zij op een andere wijze worden verantwoord binnen de reserve aanvaardbare kosten. In alle gevallen gaat het hier ook om AWBZ-financiering.
- Het moeten sluiten van locaties is soms voor zorgorganisaties de enige wijze waarop een faillissement van de gehele organisatie kan worden afgewend, waarmee de continuïteit en kwaliteit van zorg voor andere cliënten en de werkgelegenheid voor medewerkers (deels) in stand kan worden gehouden. Het mag duidelijk zijn dat de kosten die gemoeid zijn met een faillissement van een reguliere zorgorganisatie voor een deel ook uit AWBZ- middelen en andere publieke middelen moet worden bekostigd. Door het sluiten van locaties wordt dit juist voorkomen.

BTN wil dan ook met klem aangeven dat het naar onze mening noodzakelijk is om de aanspraak op verhuiskosten bij gedwongen verhuizing te herformuleren dan wel om een tijdelijke aanspraak te formuleren die aansluit op het beleid met betrekking tot de Hervorming van de Langdurige Zorg.

Wij vertrouwen erop u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd. Voor aanvullende informatie zijn we altijd tot een nadere toelichting bereid.

Met vriendelijke groet,
namens BTN

J.C. Verschuren MBA
Bestuurder